

Podzim

Už mě nebaví příprava do školy. Pootočím židli a dívám se z okna. Ráda bych napsala o listí, které pomalu padá na zem jako předzvěst prvních sněhových vloček. Trochu otřepané téma a vznikla by sáhodlouhá souvětí složená z frází o pestrém podzimu, usínající přírodě a zvířátkách chystajících se na zimu. Ráda bych, ale prostě to nejde. Nebylo by to pravdivé. Na ulici před domem žádné listí nepadá, hlavně proto, že nemá z čeho. Ten jediný strom co na zažloutlém městském trávníku roste, je už dávno holý. A přesto na ulici není mrtvo. Každý den, jednou za pět minut, za oknem projede náklad'ák s materiálem na černou stavbu o blok dál.

Už je to tady – nezaměnitelné drnčení okenních tabulek, kelímek na propisky mi poskakuje po stole, jako by chtěl před něčím utéct. Tentokrát se něco změnilo. K drnčení se přidal křik: „Co si to vůbec dovoluujete?! To lidi nemůžou mít aspoň občas klid?! Jako by nestačilo, že je tím rachotem budíte v noci!“ Na chodníku stojí stařenka z domu s pečovatelskou službou a za odjíždějícím autem hrozí francouzskou holí. Má pravdu. Obě bydlíme v místě, které se honosně nazývá rezidenční čtvrť. Člověk by si tady představil klid, místo na relaxaci po práci. A zatím? Mávnu nad tím rukou.

Další. Tentokrát mu z korby padá písek. No vida, žádné listí, ale pár hrstí materiálu na stavbu... Tak přece něco padá!

Pohled z okna na ulici není nijak inspirativní. Dívat se na zed' protějščího domu a čekat, až přijede další náklad'ák? Ne, to není nic pro mě. Ze stolku si vezmu knížku a přesunu se do ložnice. Moje oblíbené místo, kde oživnou všechny literární postavy. Kočka sedí na okně, žádný pes venku neštěká, jak se zpívá v oné písničce, horký letní den už taky není, ale kočka dál nerušeně kouká z okna, kde zpívá kos...

Tenhle pohled z okna je mnohem lepší než předchozí. Na zahradě je podzim v plném proudu. Sice nevidím žádného ježka, jak si nese jablíčko do

svého zimního špajzu, tím si však náladu zkazit nenechám – určitě tam někde bude.

Mezi posledními barevnými listy, které ještě zůstaly na stromech, dovádí několik sýkorek. Idylka podzimních prázdnin. Jenom by nějaké musely být. Takhle mě straší úkoly do školy a zítra mě čeká písemka. Nedá se nic dělat, za chvíli se do nich pustím. Jenom si chvíli odpočinu, přečtu jednu kapitolu...

Kdybych byla prvňáček, hned bych se na práci do školy vrhla a ještě bych o ní psala. To už dávno není můj případ. Školu beru jako nutnou nudnou samozřejmost, která zdržuje od jiných věcí. Být v první třídě, psala bych o tom, jak se těším na druhý den, na milou paní učitelku, spolužáky. A přitom by nic z toho nebyla pravda. Jediná pravda je, že nám kolem domu jezdí nákladáky a ruší klid rezidenční čtvrti. Vypadá to jaksi ponuře a depresivně... Copak takový podzim nakonec opravdu není? Všechno se chystá ke spánku - někdy i věčnému.

Dlouhé zimní večery se pomalu vkrádají do města. Za oknem pomrkává lampa, rozsvěcím lustr. Rodiče ještě nejsou doma a já si čtu horor. Asi to nebyl nejlepší nápad, když je tma a za oknem se podzim mění v zimu.

Lenka Martinková, 2011

www.ok2bvg.cz/lenka